Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2015. szeptember 24.*

„Állami támogatások — Közszolgálati műsorszolgáltatás — A támogatást a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánító határozat — A dán hatóságok által a TV2/Danmark dán közszolgálati műsorszolgáltató javára végrehajtott támogatás — A közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével összefüggő költségek ellentételezése érdekében nyújtott állami finanszírozás — A támogatásnak a belső piaccal való összeegyeztethetősége — Altmark-ítélet”

A T-125/12. sz. ügyben,

a **Viasat Broadcasting UK Ltd** (székhelye: West Drayton [Egyesült Királyság], képviselik: S. Kalsmose-Hjelmborg és M. Honoré ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: L. Flynn és B. Stromsky, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Dán Királyság** (képviselik kezdetben: C. Vang és V. Pasternak Jørgensen, meghatalmazotti minőségben, később: Pasternak Jørgensen, segítője: K. Lundgaard Hansen ügyvéd, és végül: C. Thorning, meghatalmazotti minőségben, segítői: K. Lundgaard Hansen és R. Holgaard ügyvédek)

és

a **TV2/Danmark A/S** (székhelye: Odense [Dánia], képviseli: O. Koktvedgaard ügyvéd)

beavatkozó felek,

a Dánia által a TV2/Danmark javára végrehajtott intézkedésekről (C 2/03) szóló, 2011. április 20-i 2011/839/EU bizottsági határozat (HL L 340., 1. o.) részleges megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: D. Gratsias (előadó) elnök, N. J. Forwood és C. Wetter bírák,

hivatalvezető: L. Grzegorczyk tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. január 15-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei és ténybeli háttere

1 A jelen kereset tárgya a Dánia által a TV2/Danmark javára végrehajtott intézkedésekről (C 2/03) szóló, 2011. április 20-i 2011/839/EU bizottsági határozat (HL L 340., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat) annyiban történő részleges megsemmisítése iránti kérelem, amennyiben e határozat megállapítja, hogy az említett intézkedések, noha állami támogatásnak minősülnek, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése értelmében a belső piaccal összeegyeztethetők. A keresetet a Viasat Broadcasting UK Ltd (a továbbiakban: felperes vagy Viasat) terjesztette elő, amely egy, a dán piacon tevékenykedő kereskedelmi műsorszolgáltató társaság, és a TV2/Danmark A/S (a továbbiakban: TV2 A/S) dán műsorszolgáltató társaság közvetlen versenytársa.

2 A TV2 A/S-t azért hozták létre, hogy 2003. január 1-jétől kezdődő hatállyal számviteli és adózási szempontból a TV2/Danmark (a továbbiakban: TV2) önálló állami vállalat helyébe lépjen, amely utóbbit 1986-ban az 1986. június 4-i Lov nº 335 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (a műsorszolgáltatásról szóló törvényt módosító törvény) hozta létre. A TV2 A/S, éppúgy, mint jogelődje, a TV2, Dániában a második állami televízióállomás, az első helyen lévő Danmarks Radio (a továbbiakban: DR) után.

3 A TV2 A/S feladata, éppúgy, ahogyan korábban a TV2 feladata volt, országos és regionális televízió-műsorok gyártása és szórása. A műsorszórás többek között rádióberendezések, műhold vagy kábel segítségével történhet. A TV2 A/S és a TV2 közszolgáltatási kötelezettségeire vonatkozó szabályokat a dán kulturális miniszter állapítja meg.

4 A közszolgálati műsorszolgáltatókon kívül az egész dán televíziós piacon kereskedelmi műsorszolgáltatók is jelen vannak. Egyrészt különösen a felperesről, másrészt pedig az SBS TV A/S és az SBS Danish Television Ltd társaságokból álló csoportról (a továbbiakban: SBS) van szó.

5 A TV2-t kamattal terhelt állami kölcsön révén hozták létre, és tevékenységét a DR tevékenységéhez hasonlóan a valamennyi dán tévénéző által fizetett előfizetési díjakból származó bevételből finanszírozták. A dán jogalkotó azonban úgy határozott, hogy a DR-től eltérően a TV2-nek lehetősége lesz arra is, hogy különösen a reklámtevékenységből származó bevételből is részesüljön.

6 Az SBS Broadcasting SA/TvDanmark társaság – egy, a dán piacon jelen lévő másik kereskedelmi műsorszolgáltató – által 2000. április 5-én benyújtott panaszt követően az Európai Közösségek Bizottsága megvizsgálta a TV2 finanszírozási rendszerét a Dánia által a [TV2] javára hozott intézkedésekről szóló, 2004. május 19-i 2006/217/EK határozatában (HL 2006. L 85., 1. o.; helyesbítés: HL 2006. L 368., 1. o.; a továbbiakban: TV2 I-határozat). E határozat az 1995-től 2002-ig tartó időszakot fedte le, és a következő intézkedésekre vonatkozott: az előfizetési díjakból származó források, a TV2 finanszírozásával megbízott alapok átutalásai (TV2 Alap és Radiofonden), *ad hoc* nyújtott összegek, a társasági adó alóli mentesség, a TV2-nek a létesítésekor nyújtott kölcsönök utáni kamatfizetés alóli mentessége és a tőkeösszeg törlesztése alóli mentessége, a működtetési kölcsönök állami garanciája, valamint az országos sugárzási frekvencia használatáért való díjfizetés kedvező feltételei (a továbbiakban együtt: érintett intézkedések). Végül a Bizottság vizsgálata a helyi hálózati frekvenciákon keresztül történő sugárzáshoz a TV2-nek nyújtott engedélyre, valamint arra a kötelezettségre is vonatkozott, hogy minden települési antenna tulajdonosa köteles a berendezésén keresztül a TV2 közszolgálati műsorait sugározni.

7 Az érintett intézkedések vizsgálatát követően a Bizottság megállapította, hogy azok az EK 87. cikk (1) bekezdése (jelenleg EUMSZ 107. cikk, (1) bekezdés) értelmében vett állami támogatásnak minősülnek. A Bizottság e következtetést arra a megállapításra alapozta, miszerint a TV2 finanszírozási rendszere, amely a TV2 közszolgáltatás-nyújtásának költségét volt hivatott ellentételezni, nem teljesíti a Bíróság által a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéletben (C-280/00, EBHT, a továbbiakban: Altmark-ítélet, EU:C:2003:415) felállított négy feltétel (a továbbiakban: Altmark-feltételek) közül a másodikat és a negyediket.

8 A Bizottság ezenkívül úgy határozott, hogy a Dán Királyság által 1995 és 2002 között előfizetési díjak és a TV2 I-határozatban leírt más intézkedések formájában a TV2-nek nyújtott támogatások az EK 86. cikk (2) bekezdése (jelenleg EUMSZ 106. cikk, (2) bekezdés) értelmében összeegyeztethetők a belső piaccal, azon 628,2 millió dán korona (DKK) összeg kivételével, amelyet a Bizottság túlkompenzációnak minősített (a TV2 I-határozat (163) preambulumbekezdése és 1. cikke). Így a Bizottság elrendelte, hogy a Dán Királyság térítsesse vissza ezen összeget kamataival együtt a TV2 A/S-szel (a TV2 I-határozat 2. cikke), amely társaság időközben a TV2 helyébe lépett (lásd a fenti 2. pontot).

9 Mivel a TV2 I-határozat 2. cikkében említett támogatás visszatéríttetése a TV2 A/S-t fizetésképtelenné tette, a Dán Királyság a 2004. július 23-i levelében bejelentett a Bizottságnak egy, e társaság újratőkésítésére vonatkozó tervet. E terv az állam által finanszírozott intézkedéseket illetően egyrészt 440 millió DKK tőkejuttatást, másrészt pedig 394 millió DKK összegű állami kölcsön tőkévé alakítását irányozta elő. A [TV2 A/S] újratőkésítésére vonatkozó N 313/2004 állami támogatással kapcsolatos ügyben 2004. október 6-án hozott C(2004) 3632 végleges határozatában (HL 2005. C 172., 3. o., a továbbiakban: újratőkésítési határozat) a Bizottság megállapította, hogy a TV2 A/S javára tervezett két intézkedésre „szükség van […] azon tőke helyreállítása érdekében, amelyre a TV2 [A/S]-nek – részvénytársasággá való alakítását követően – szüksége van ahhoz, hogy el tudja látni közszolgáltatási feladatát" (az újratőkésítési határozat (53) preambulumbekezdése). Következésképpen a Bizottság megállapította, hogy a TV2 A/S tervezett újratőkésítésével összefüggésbe hozható valamennyi állami támogatási elem összeegyeztethető a belső piaccal az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében (az újratőkésítési határozat (55) preambulumbekezdése).

10 A TV2 I-határozat négy megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezte, amelyet egyrészt a TV2 A/S (T-309/04. sz. ügy) és a Dán Királyság (T-317/04. sz. ügy), másrészt pedig a TV2 A/S versenytársai, azaz a felperes (T-329/04. sz. ügy) és az SBS (T-336/04. sz. ügy) nyújtott be.

11 A 2008. október 22-i TV2/Danmark és társai kontra Bizottság ítéletben (T-309/04, T-317/04, T-329/04 és T-336/04, EBHT, a továbbiakban: TV2 I-ítélet, EU:T:2008:457) a Törvényszék megsemmisítette a TV2 I-határozatot. Ítéletében a Törvényszék megállapította, hogy a Bizottság helyesen következtetett arra, hogy a TV2-re bízott közszolgáltatási feladat megfelel a műsorszolgáltatásra irányuló általános gazdasági érdekű szolgáltatás meghatározásának (a fent hivatkozott TV2 I-ítélet, EU:T:2008:457, 124. pont). A Törvényszék mindazonáltal több, a TV2 I-határozatot érintő jogellenesség fennállását is megállapította, amelyek végeredményben a határozat megsemmisítését eredményezték.

12 Így először is azt a kérdést megvizsgálva, hogy a TV2 I-határozatban említett intézkedések állami forrásokkal jártak-e, a Törvényszék megállapította, hogy a Bizottság az 1995–1996-os évek reklámbevételeinek *de facto* állami forrásokként való figyelembevételét illetően nem indokolta meg határozatát (TV2 I-ítélet, fenti 11. pont, EU:T:2008:457, 160–167. pont). Másodszor a Törvényszék megállapította, hogy azon kérdés Bizottság általi vizsgálata, hogy a második és a negyedik Altmark-feltétel teljesül-e, nem alapul azon konkrét jogi és gazdasági feltételek megbízható elemzésén, amelyekre tekintettel a TV 2-nek járó előfizetési díjak összegét meghatározták. Következésképpen a TV2 I-határozatot e kérdésben az indokolási kötelezettség megsértése jellemezte (TV2 I-ítélet, fenti 11. pont, EU:T:2008:457, 224–233. pont). Harmadszor a Törvényszék megállapította, hogy a Bizottságnak a támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségének az EK 86. cikk (2) bekezdésére

tekintettel való értékelésére vonatkozó következtetéseit – különösen a túlkompenzáció fennállására vonatkozó következtetést – is az indokolási kötelezettség megsértése jellemzi. A Törvényszék szerint az indokolási kötelezettség e megsértését az okozza, hogy hiányzik a TV 2-nek a vizsgált időszakban járó előfizetési díjak összege meghatározásának alapjául szolgáló konkrét jogi és gazdasági feltételek megbízható elemzése (TV2 I-ítélet, fenti 11. pont, EU:T:2008:457, 192. és 197–203. pont).

13 Az újratőkésítési határozat két, az SBS és a felperes által benyújtott megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezte. A 2009. szeptember 24-én hozott két végzésében a Törvényszék megállapította, hogy a TV2 I-határozat megsemmisítésére, illetve a támogatás e határozatból eredő visszatéríttetésére vonatkozó kötelezettség és az újratőkésítési határozat tárgyát képező intézkedések közötti szoros kapcsolatra tekintettel a fent említett ügyekről már nem szükséges határozni (2009. szeptember 24-i SBS TV és SBS Danish Television kontra Bizottság végzés, T-12/05, EU:T:2009:357; 2009. szeptember 24-i Viasat Broadcasting UK kontra Bizottság végzés, T-16/05, EU:T:2009:358).

14 A TV2 I-határozat megsemmisítését követően a Bizottság az érintett intézkedéseket újból megvizsgálta. Ennek alkalmával konzultált a Dán Királysággal és a TV2 A/S-szel, és egyébiránt harmadik felektől is észrevételeket kapott.

15 A Bizottság az érintett intézkedések újbóli vizsgálatának eredményét a megtámadott határozatban mutatta be, amely a jelen kereset, valamint egy másik, a TV2 A/S által benyújtott kereset tárgya is (T-674/11. sz. ügy, TV2/Danmark kontra Bizottság), amely keresetről a Törvényszék szintén a mai napon hozott ítéletet.

16 A megtámadott határozat a TV2-vel kapcsolatban 1995 és 2002 között hozott intézkedésekre vonatkozik. Elemzésében azonban a Bizottság figyelembe vette a TV2 I-határozatot követően 2004-ben hozott újratőkésítési intézkedéseket is.

17 A megtámadott határozatban a Bizottság fenntartotta arra vonatkozó álláspontját, hogy az érintett intézkedések az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett, a TV2-nek nyújtott állami támogatásnak minősülnek (a megtámadott határozat (153) preambulumbekezdése). Először is megállapította, hogy az 1995–1996-os évek reklámbevételei állami forrásoknak minősülnek (a megtámadott határozat (90) preambulumbekezdése), és ezt követően a szelektív előny fennállását megvizsgálva megállapította, hogy az érintett intézkedések nem teljesítik a második és a negyedik Altmark-feltételt (a megtámadott határozat (153) preambulumbekezdése). Ellenben, míg a TV2 I-határozatban azt állapította meg, hogy a 628,2 millió DKK-t kitevő összeg az EK 86. cikk (2) bekezdésével összeegyeztethetetlen túlkompenzációnak minősül, a megtámadott határozatban a Bizottság arra az álláspontra helyezkedett, hogy ezen összeg a TV2 A/S megfelelő sajáttőke-tartaléka (a megtámadott határozat (233) preambulumbekezdése). A megtámadott határozat rendelkező részében a Bizottság tehát a következőket állapította meg:

„1. cikk

A Dánia által a [TV2] javára 1995–2002 között előfizetési díjak és az e határozatban megállapított egyéb intézkedések formájában végrehajtott intézkedések az [EUMSZ] 106. cikk (2) bekezdése értelmében összeegyeztethetőek a belső piaccal.”

18 Végül meg kell jegyezni, hogy a Dán Királyság intézkedéseket hozott a TV2 A/S megmentése és szerkezetátalakítása érdekében. Így egyrészt 2008. június 16-án bejelentett egy, a TV2 A/S javára hitelkeret formájában nyújtani tervezett megmentési célú támogatási tervet. E támogatást a Bizottság a TV2 A/S javára nyújtott megmentési támogatásra vonatkozó N°287/2008. sz. ügyben 2008. augusztus 4-én hozott C(2008) 4224 végleges határozatában (HL 2009. C 9., 1. o.) jóváhagyta. A Bizottság határozatával szemben a Viasat keresetet nyújtott be. A Törvényszék a 2012. március 22-i végzésében,

miután megállapította, hogy a szóban forgó határozatban jóváhagyott támogatást teljes egészében visszafizették, úgy határozott, hogy a kereset okafogyottá vált, és arról már nem szükséges határozni (2012. március 22-i Viasat Broadcasting UK kontra Bizottság végzés, T-114/09, EU:T:2012:144).

19 Másrészt 2009. február 4-én a Dán Királyság bejelentette a Bizottságnak a TV 2 A/S újratőkésítési tervét. A Dánia által a TV2 A/S szerkezetátalakítása tekintetében végrehajtani tervezett C 19/09 (korábbi N 64/09) számú állami támogatásról szóló, 2011. április 20-i 2012/109/EU határozatában (HL 2012. L 50., 21. o.) a Bizottság megállapította, hogy e szerkezetátalakítási terv az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja értelmében bizonyos feltételek mellett összeegyeztethető a belső piaccal, és e feltételek egyike, hogy tiltsák meg az említett tervben előirányzott támogatási intézkedések folyósítását, mivel a kedvezményezett társaság helyzete javult. E határozat a Viasat által benyújtott megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezte. Mivel a Viasat a keresetétől elállt, az ügyet a 2012. december 10-i Viasat Broadcasting UK kontra Bizottság végzéssel (T-210/12, EU:T:2012:660) törölték a Törvényszék nyilvántartásából.

Az eljárás és a felek kérelmei

20 A Törvényszék Hivatalához 2012. március 14-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

21 A Törvényszék Hivatalához 2012. június 12-én érkezett beadványával a Dán Királyság kérte, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett a jelen ügybe beavatkozhasson.

22 A Törvényszék Hivatalához 2012. június 29-én érkezett beadványával a TV2 A/S kérte, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett a jelen ügybe beavatkozhasson.

23 2012. szeptember 12-i végzéseivel a Törvényszék harmadik tanácsának elnöke e kérelmeknek helyt adott.

24 A TV2 A/S 2012. november 30-án nyújtotta be a beavatkozási beadványát. A Dán Királyság ugyanezen a napon nyújtott be a beavatkozási beadványát.

25 A felperes a beavatkozási beadványokra vonatkozó írásbeli észrevételeit 2013. március 19-én terjesztette elő. A Bizottság a beavatkozási beadványokkal kapcsolatban nem terjesztett elő írásbeli észrevételeket.

26 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele módosult, az előadó bírót kinevezték a nyolcadik tanács elnökének, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

27 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (nyolcadik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt.

28 Mivel az eljáró tanács egyik tagja nem tudott részt venni az ügy elbírálásában, a Törvényszék elnöke az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 32. cikkének 3. §-a alapján a tanács létszámának kiegészítése érdekében másik bírót jelölt ki.

29 A Törvényszék a 2015. január 15-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszaikat. A tárgyaláson a Törvényszék egyik kérdésére válaszolva a felek állást foglaltak a jelen ügyben szóban forgó jogvita abban az esetben való esetleges tárgytalanná válásának kérdésével kapcsolatban, ha a T-674/11. sz., TV2/Danmark kontra Bizottság ügyben benyújtott keresetet követően a megtámadott határozatot megsemmisítik.

30 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

31 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

32 A Dán Királyság és a TV2 A/S azt kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el a keresetet.

A jogkérdésről

Az elfogadhatóságról

33 Mivel a felperes nem címzettje a megtámadott határozatnak, meg kell vizsgálni, hogy a jelen kereset keretében rendelkezik-e kereshetőségi joggal.

34 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azon alanyok, akik nem címzettjei egy határozatnak, csak akkor állíthatják, hogy személyükben érintettek, ha ez a határozat sajátos jellemzőik vagy egy őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán vonatkozik rájuk, és ezáltal a határozat címzettjéhez hasonló módon egyéniti őket (1963. július 15-i Plaumann kontra Bizottság ítélet, 25/62, EBHT, EU:C:1963:17; 2008. december 22-i British Aggregates kontra Bizottság ítélet, C-487/06 P, EBHT, EU:C:2008:757, 26. pont). Az állami támogatások terén az ítélkezési gyakorlat a fent hivatkozott Plaumann kontra Bizottság ítélet (EU:C:1963:17) értelmében elismeri különösen azon felperes sajátos jogállását, amelynek piaci helyzetét a szóban forgó határozat tárgyát képező támogatás jelentősen érinti (a fent hivatkozott British Aggregates kontra Bizottság ítélet, EU:C:2008:757, 30. pont).

35 A jelen ügyben a megtámadott határozat azon intézkedésekre vonatkozik, amelyek 1995-től 2002-ig gyakorlatilag a TV2 finanszírozásának egészét jelentették. Márpedig az ügy irataiból kitűnik, hogy a TV2 a legjelentősebb piaci szereplő és a felperes legfőbb közvetlen versenytársa volt a televíziós reklám dán piacán és a dán nagykereskedelmi piacon, ahol a műsorszolgáltatók a csatornáikat kínálják a forgalmazóknak. Meg kell tehát állapítani, hogy a jelen ügyben a fenti 34. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében a megtámadott határozat tárgyát képező támogatás jelentősen érintette a felperes piaci helyzetét.

36 A fentiekre tekintettel, valamint mivel a megtámadott határozat a belső piaccal összeegyeztethetőnek tekintett, már kifizetett állami támogatásokra vonatkozik, meg kell állapítani, hogy a kereset elfogadható.

Az ügy érdeméről

37 A jelen keresettel a felperes vitatja a megtámadott határozat azon megállapítását, miszerint a TV2-nek nyújtott állami támogatások a belső piaccal összeegyeztethetők.

38 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy a megtámadott határozat (155)–(159) preambulumbekezdésében a Bizottság az érintett intézkedések belső piaccal való összeegyeztethetősége értékelésének kereteként az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére és az állami

támogatás szabályainak a közszolgálati műsorszolgáltatásra történő alkalmazásáról szóló közleményére (HL C 320., 5. o.; a továbbiakban: 2001. évi műsorszolgáltatási közlemény; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 117. o.) hivatkozott, amely megállapította azon elveket és módszereket, amelyeket az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésében foglalt feltételek tiszteletben tartásának biztosítása érdekében a Bizottság alkalmazni szándékozott.

39 Ki kell emelni, hogy a Bizottság 2009. július 2-án az állami támogatás szabályainak a közszolgálati műsorszolgáltatásra történő alkalmazásáról szóló új közleményt (HL C 257., 1. o.; a továbbiakban: 2009. évi műsorszolgáltatási közlemény) fogadott el. Ez utóbbi jogi aktus azonban a 100. pontjában kifejti, hogy a Bizottság a 2001. évi műsorszolgáltatási közleményt fogja alkalmazni az olyan be nem jelentett támogatások esetén, amelyek nyújtására a közleménynek az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzétételét megelőzően került sor, ahogyan erről van szó a vitatott támogatások esetében is.

40 A megtámadott határozatnak az érintett intézkedések belső piaccal való összeegyeztethetőségével foglalkozó részében a Bizottság először is megállapította, hogy a TV2 által nyújtandó általános gazdasági érdekű szolgáltatások tágan vannak meghatározva, ez azonban megfelel az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése követelményeinek, amely rendelkezést e cikk azon értelmező rendelkezéseinek fényében kell értelmezni, amelyeket belefoglaltak az EUM-Szerződéshez csatolt, a tagállamokban történő közcélú műsorszolgáltatás rendszeréről szóló, amszterdami jegyzőkönyv név alatt ismert jegyzőkönyvbe (a megtámadott határozat (171) és (172) preambulumbekezdése). Ezt követően a Bizottság úgy vélte, hogy a Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed (a műsorszolgáltatásról szóló törvény) a TV2-t hivatalosan csak televíziós közszolgálati műsorszolgáltatási feladattal bízza meg. A Bizottság szerint ahhoz viszont, hogy a TV2 bármely más további tevékenységet kezdjen meg, új felhatalmazás szükséges annak érdekében, hogy az az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megfeleljen (a megtámadott határozat (174) és (175) preambulumbekezdése). Végül a Bizottság megvizsgálta a TV2-nek nyújtott állami támogatás arányosságát úgy, hogy vizsgálatát két szempontra összpontosította: egyrészt kiszámította a TV2-re bízott közszolgáltatási feladat nettó költségét, és megvizsgálta, hogy e költség túlkompenzáció tárgya volt-e, másrészt pedig megvizsgálta a TV2-nek a reklámpiacon tanúsított magatartását annak megállapítása érdekében, hogy a TV2 a reklámjaival kapcsolatban nem alkalmazott-e mesterségesen alacsony árat a versenytársai kárára. A Bizottság megállapította, hogy az érintett intézkedések a belső piaccal összeegyeztethetők.

41 A felperes pontosan meghatározott módszertani szemszögből vitatja az érintett intézkedések belső piaccal való összeegyeztethetőségének az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel történő ezen értékelését. Előadja ugyanis, hogy amikor a Bizottság az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdését alkalmazta, e rendelkezés szövege megkövetelte, hogy az intézmény vegye figyelembe a második és a negyedik Altmark-feltételt is annak megvizsgálása érdekében, hogy a Szerződésben előírt versenyszabályok akadályozták volna-e a TV2 közszolgáltatási feladatának ellátását, és hogy a támogatás az Európai Unió érdekében ellentétes mértékben érintette-e a kereskedelmet.

42 A felperes nem hivatkozik más olyan hibára, amelyet a Bizottság az értékelése során elkövetett volna. Nem állítja különösen azt, hogy az érintett intézkedések belső piaccal való összeegyeztethetőségének elemzése, amelyet a Bizottság a 2001. évi műsorszolgáltatási közleményre tekintettel végzett el, mérlegelési hibát tartalmazna.

43 A kereset két jogalap köré épül, amelyekkel a felperes egyrészt azt állítja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése alapján anélkül értékelte az érintett intézkedések belső piaccal való összeegyeztethetőségét, hogy figyelembe vette volna a második és a negyedik Altmark-feltételt, másrészt pedig, hogy a Bizottság nem indokolta meg, hogy a jelen ügyben milyen okokból kellett az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdését alkalmazni, noha a második és a negyedik Altmark-feltétel nem teljesült, ami az EUMSZ 296. cikk megsértését jelenti.

44 Mindjárt az elején rá kell mutatni arra, hogy közvetlen és szoros kapcsolat áll fenn a jelen kereset és a TV2 A/S – az érintett intézkedések kedvezményezettjének jogutóda – által a T-674/11. sz., TV2/Danmark kontra Bizottság ügyben benyújtott kereset között, amely ügyben a felperes a Bizottság kérelmeinek támogatása érdekében avatkozott be. A TV2 A/S keresete a megtámadott határozat annyiban történő megsemmisítésére irányul, amennyiben a Bizottság, miután megállapította, hogy az érintett intézkedések nem teljesítik a második és a negyedik Altmark-feltételt, arra az álláspontra helyezkedett, hogy ezen intézkedések állami támogatásnak minősülnek, és új támogatásokról van szó.

45 A T-674/11. sz., TV2/Danmark kontra Bizottság ügyben a mai napon hozott ítéletben a Törvényszék részben helyt adott a TV2/Danmark keresetének, és a megtámadott határozatot megsemmisítette annyiban, amennyiben a Bizottság megállapította, hogy az 1995–1996-os évek reklámbevételei, amelyeket a TV2 Alap közvetítésével a TV2/Danmarknak utaltak át, állami támogatásnak minősülnek. E megsemmisítést követően a jelen kereset tárgytalanná vált annyiban, amennyiben az a megtámadott határozat annyiban történő megsemmisítésére irányul, amennyiben az az 1995–1996-os éveknek a TV2 Alap közvetítésével kapott reklámbevételeit a belső piaccal összeegyeztethető állami támogatásnak minősítette. Amint ugyanis a Törvényszék a fent említett ítéletében kimondta, e bevételek átutalása még állami támogatásnak sem minősül, így nem merül fel az ilyen támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségének kérdése. Mivel azonban a felperes ugyanazon jogalapokat és érveket adja elő a megtámadott határozatban a belső piaccal összeegyeztethető támogatásnak minősített valamennyi intézkedés vonatkozásában, e jogalapokat és érveket a megtámadott határozat többi részére tekintettel mindenképpen meg kell vizsgálni.

46 Egyébiránt ki kell továbbá emelni, hogy a T-674/11. sz., TV2/Danmark kontra Bizottság ügyben a mai napon hozott ítéletében (88. és azt követő pontok) a Törvényszék kimondta, hogy a Bizottság téves jogalkalmazást követően állapította meg a megtámadott határozatban, hogy a második Altmark-feltétel a jelen ügyben nem teljesül. A Törvényszék nem mondta ki azonban azt, hogy e megállapítás indokolja a megtámadott határozat megsemmisítését, mivel úgy vélte, hogy a Bizottság azon megállapítása, hogy a negyedik Altmark-feltétel a jelen ügyben nem teljesül, nem hibás. Ez utóbbi megállapítás ugyanis önmagában elegendő volt azon megállapítás igazolásához, miszerint az érintett intézkedések (a fenti 45. pontban említett intézkedés kivételével) állami támogatásnak minősülnek.

47 Mivel érvelésében a felperes nem tesz különbséget a második és a negyedik Altmark-feltétel között, hanem e két feltételt illetően azt állítja, hogy a Bizottságnak a vitatott állami támogatások belső piaccal való összeegyeztethetőségének értékelése során figyelembe kellett volna vennie azt, hogy e feltételek nem teljesültek, a Törvényszék fenti 46. pontban említett megállapítása nem teszi feleslegessé a felperes által keresetének alátámasztására hivatkozott jogalapok bármelyikének vizsgálatát.

Az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésére alapított, első jogalapról

48 Első jogalapjával a felperes lényegében azt állítja, hogy a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) szükségképpen érinti azt, hogy a Bizottságnak az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel milyen módon kell értékelnie valamely állami támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségét.

49 A felperes különösen azzal érvel, hogy az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdését szigorúan kell értelmezni, és csak akkor lehet alkalmazni, ha a Szerződés szabályai és különösen az EUMSZ 107. cikk „akadályozza” az érintett közszolgáltatási feladat végrehajtását. Ezenkívül szövegének megfelelően az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése csak akkor alkalmazható, ha az nem ellentétes az Unió érdekeivel. Végül a felperes szerint a második és a negyedik Altmark-feltétel az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének részét képezi, mivel e cikk határozza meg az állami támogatás fogalmát. Így a felperes azt rója a Bizottság terhére, hogy a megtámadott határozatban nem vizsgálta meg, hogy a

második és a negyedik Altmark-feltétel alkalmazása „akadályozta” volna-e a közszolgáltatási feladat „végrehajtását”, illetve „olyan mértékben befolyásolta volna-e a kereskedelmet, amely ellentétes az Unió érdekeivel”.

50 Az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése szerint az általános gazdasági érdekű szolgáltatások működtetésével megbízott vagy a jövedelemtermelő monopólium jellegű vállalkozások olyan mértékben tartoznak a Szerződések szabályai, különösen a versenyszabályok hatálya alá, amennyiben ezek alkalmazása sem jogilag, sem ténylegesen nem akadályozza a rájuk bízott sajátos feladatok végrehajtását. A kereskedelem fejlődését ez nem befolyásolhatja olyan mértékben, amely ellentétes az Unió érdekeivel.

51 Az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésében foglalt versenyszabályok alatt különösen az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdéséből eredő, az állami támogatások vállalkozások számára történő nyújtására vonatkozó tilalmat kell érteni, amely rendelkezés kimondja, hogy ha a Szerződések másként nem rendelkeznek, a belső piaccal összeegyeztethetetlen a tagállamok által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott olyan támogatás, amely bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítése által torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget, amennyiben ez érinti a tagállamok közötti kereskedelmet.

52 A felperes által előadott érvek lényegében azt a kérdést vetik fel, hogy milyen kapcsolat van egyrészről az Altmark-feltételek, másrészről pedig azon feltételek között, amelyek mellett egy általános gazdasági érdekű szolgáltatások működtetésével megbízott vállalkozásnak nyújtott állami támogatást az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel a belső piaccal összeegyeztethetőnek lehet tekinteni.

53 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy valamely állami támogatás belső piaccal összeegyeztethető jellegének vizsgálata előfeltételezi, hogy a vizsgált intézkedésnek támogatás jellege legyen. Márpedig sem az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdéséből, sem pedig más rendelkezésből nem tűnik ki, hogy minden olyan esetben, amikor az állam valamely általános gazdasági érdekű szolgáltatás nyújtásának biztosítására használja pénzügyi eszközeit, az e szolgáltatást nyújtó vállalkozás számára állami támogatást nyújt.

54 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az állami támogatásnak való minősüléshez az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti minden feltételnek teljesülnie kell. Emlékeztetni kell arra, hogy e cikk a következő feltételeket írja elő: először is állami beavatkozásnak vagy állami forrásból történő beavatkozásnak kell fennállnia; másodszor e beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet; harmadszor a kedvezményezettje számára előnyt kell megtestesítenie; negyedszer pedig torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (lásd: Altmark-ítélet, fenti 7. pont, EU:C:2003:415, 74. és 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 Ami e feltételek közül különösen a harmadikat illeti, amely arra vonatkozik, hogy a szóban forgó beavatkozás a kedvezményezettje számára előnyt testesít meg, rá kell mutatni arra, hogy amint arra a Bíróság a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben (EU:C:2003:415, 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) emlékeztetett, formájától függetlenül támogatásnak minősül az a beavatkozás, amely közvetlenül vagy közvetve alkalmas vállalkozások előnyben részesítésére, illetve amely olyan gazdasági előnynek tekinthető, amelyet a kedvezményezett vállalkozás a szokásos piaci feltételek mellett nem érhetett volna el.

56 Ebből következik, hogy amikor az állam valamely általános gazdasági érdekű szolgáltatás nyújtásának biztosítása érdekében az e szolgáltatást nyújtó vállalkozásnak olyan pénzügyi ellentételezést nyújt, amely megfelel e szolgáltatás szokásos piaci feltételek melletti árának, nincs szó olyan előnyről, amelyet a szóban forgó vállalkozás szokásos piaci feltételek mellett nem kapott volna meg. Következésképpen ebben az esetben még csak szó sem lehet állami támogatásról, mivel hiányzik a szóban forgó intézkedés ilyen minősítéséhez szükséges feltételek egyike.

57 Az Altmark-feltételek éppen arra a kérdésre hivatottak választ adni, hogy valamely általános gazdasági érdekű szolgáltatást szokásos piaci feltételek mellett nyújtanak-e.

58 E feltételek a következők: először is az ellentételezésben részesülő kedvezményezett vállalkozást ténylegesen közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével kell megbízni, és ezeket a kötelezettségeket világosan meg kell határozni; másodszor az ellentételezés kiszámításának alapjául szolgáló paramétereket objektív és átlátható módon előre meg kell állapítani; harmadszor az ellentételezés nem haladhatja meg a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítése során felmerülő költségek egészének vagy egy részének fedezéséhez szükséges mértéket, figyelemmel az ehhez kapcsolódó bevételekre, valamint az e kötelezettségek teljesítéséből származó méltányos nyereségre; negyedszer, amikor a közszolgáltatási kötelezettség teljesítésével megbízott vállalkozás kiválasztása az adott esetben nem közbeszerzési eljárás keretében történik, amely lehetővé tenné, hogy azt a jelöltet válasszák, aki a közösségnek e szolgáltatásokat a legkevesebb költséggel tudja nyújtani, a szükséges ellentételezés mértékét azon költségek elemzése alapján kell megállapítani, amelyek egy átlagos, jól vezetett és a szükséges közszolgáltatási követelmények kielégítéséhez megfelelően felszerelt vállalkozásnál e kötelezettségek teljesítésekor felmerülnének, figyelemmel az ehhez kapcsolódó bevételekre, valamint a méltányos nyereségre (Altmark-ítélet, fenti 7. pont, EU:C:2003:415, 89–93. pont).

59 Amint a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) 94. pontjából kitűnik, amennyiben e feltételek mindegyike teljesül, még csak szó sem lehet állami támogatásról, mivel az érintett vállalkozás nem kap olyan előnyt, amelyet szokásos piaci feltételek mellett nem kapott volna meg.

60 Viszont, amint már kiemelésre került, valamely intézkedésnek az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel a belső piaccal összeegyeztethető támogatásnak való minősítése azon az előfeltevésen alapul, hogy a szóban forgó intézkedés támogatásnak minősül. Más szóval egy olyan vállalkozás esetén, amely általános gazdasági érdekű szolgáltatást biztosít, e minősítés szükségképpen előfeltételezi, hogy a szóban forgó vállalkozás e szolgáltatás nyújtásának ellenértékeként olyan előnyt kap, amelyet szokásos piaci feltételek mellett nem kapott volna meg.

61 Az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazását illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat (lásd: 2008. június 26-i SIC kontra Bizottság ítélet, T-442/03, EBHT, EU:T:2008:228, 144. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) három feltételt alakított ki, amelyeknek teljesülniük kell ahhoz, hogy a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésének ellentételezéseként nyújtott állami támogatást a belső piaccal összeegyeztethetőnek lehessen tekinteni. Az első feltétel szerint, amely a közszolgáltatás meghatározására vonatkozik, a szóban forgó szolgáltatásnak ténylegesen általános gazdasági érdekű szolgáltatásnak kell lennie, és a tagállamnak egyértelműen akként kell meghatároznia. A második feltétel szerint, amely a közszolgáltatás nyújtására vonatkozó megbízásra vonatkozik, a kedvezményezett vállalkozást a tagállamnak kifejezetten meg kell bíznia a szóban forgó közszolgáltatás nyújtásával. Végül a harmadik feltétel az arányosság fogalmán alapul. E feltétel szerint a közszolgáltatási kötelezettségekkel megbízott vállalkozás finanszírozását a belső piaccal összeegyeztethetőnek kell tekinteni, amennyiben az EUMSZ versenyszabályainak alkalmazása – a jelen ügyben az állami támogatások tilalma – akadályozná az e vállalkozásra bízott sajátos feladat ellátását, ugyanakkor a versenyszabályoktól való eltérés nem befolyásolhatja a kereskedelem fejlődését az Unió érdekeivel ellentétes mértékben.

62 A Törvényszék által elbírált több ügyben is a felek arra hivatkoztak, hogy bizonyos hasonlóság van az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazási feltételei, valamint a Bíróság által a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben (EU:C:2003:415) megfogalmazott néhány feltétel között. Különösen a következő ítéletek alapjául szolgáló ügyekről van szó: a 2008. február 12-i BUPA és társai kontra Bizottság ítélet (T-289/03, EBHT, EU:T:2008:29, 160., 162. és 224. pont), a fenti 61. pontban hivatkozott SIC kontra Bizottság ítélet (EU:T:2008:228, 134–136. pont), a 2009. március 11-i TF1 kontra Bizottság ítélet (T-354/05, EBHT, EU:T:2009:66, 116–118. pont), a 2010. július 1-jei M6 kontra

Bizottság ítélet (T-568/08 és T-573/08, EBHT, EU:T:2010:272, 128. pont), a 2012. november 7-i CBI kontra Bizottság ítélet (T-137/10, EBHT, EU:T:2012:584) és a 2013. október 16-i TF1 kontra Bizottság ítélet (T-275/11, EU:T:2013:535, 122. pont).

63 Nem szabad azonban elfelejteni azt, hogy – még ha valamely intézkedés belső piaccal összeegyeztethető támogatásnak való minősítésének feltételei bizonyos hasonlóságot is mutatnak a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben (EU:C:2003:415) megfogalmazott feltételekkel – figyelembe kell venni azt, hogy az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazása esetén egy alapjában különböző kérdés megválaszolásáról van szó, amely már előfeltételezi a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) által érintett kérdésre adott igenlő választ, amely kérdés egy eltérő kérdés, és megelőzi a szóban forgó támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozó kérdést.

64 Ezen általános megfontolásokra figyelemmel kell megvizsgálni a felperes által előadott különböző érveket.

65 A felperes több olyan okot is előad, amelyek miatt szerinte a Bizottságnak szükségképpen figyelembe kell vennie a második és a negyedik Altmark-feltételt egy olyan intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségének az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel történő értékelésekor, amelyet e két feltétel tiszteletben nem tartása miatt állami támogatásnak minősítettek.

66 Egyrészt a második Altmark-feltételt illetően a felperes először is azt állítja, hogy az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének való megfeleléshez a Bizottság számos olyan feltétel tiszteletben tartását követeli meg, amelyek pusztán formális jellegűek, úgymint a közszolgáltatás nyújtására vonatkozó megbízás pontos meghatározása. Márpedig, amennyiben az e rendelkezésnek való megfeleléshez szükség van ilyen formai követelményekre, a felperes szerint logikusnak tűnik, hogy e rendelkezés azt a követelményt is tartalmazza, hogy a tagállamoknak a közszolgáltatás ellentételezése kiszámításának alapjául szolgáló paramétereket objektív és átlátható módon előre meg kell állapítaniuk.

67 Másodszor a felperes arra utal, hogy a második Altmark-feltétel már szerepel az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazására vonatkozó bizottsági közleményekben és határozatokban. A felperes e tekintetben „A közszolgáltatással járó ellentételezés formájában nyújtott állami támogatásról szóló közösségi keretszabály” című, 2005. évi bizottsági dokumentumra (HL C 297., 4. o., a továbbiakban: 2005. évi ÁGÉSZ-közlemény) és az [EUMSZ 106.] cikk (2) bekezdésének az általános gazdasági érdekű szolgáltatások működtetésével megbízott vállalkozásoknak közszolgáltatással járó ellentételezés formájában megítélt állami támogatásokra történő alkalmazásáról szóló, 2005. november 28-i 2005/842/EK bizottsági határozatra (HL L 312., 67. o., a továbbiakban: 2005. évi ÁGÉSZ-határozat), valamint két olyan jogi aktusra hivatkozik, amelyek a fent említett két jogi aktust hatályon kívül helyezték, és azok helyébe léptek, azaz „A közszolgáltatás ellentételezése formájában nyújtott állami támogatásról szóló európai uniós keretszabály (2011) című bizottsági közleményre (HL 2012. C 8., 15. o., a továbbiakban: 2011. évi ÁGÉSZ-közlemény) és az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének az általános gazdasági érdekű szolgáltatások nyújtásával megbízott egyes vállalkozások javára közszolgáltatás ellentételezése formájában nyújtott állami támogatásra való alkalmazásáról szóló, 2011. december 20-i 2012/21/EU bizottsági határozatra (HL L 7., 3. o., a továbbiakban: 2011. évi ÁGÉSZ-határozat) hivatkozik. A felperes úgy érvel, hogy e dokumentumok előírják, hogy ahhoz, hogy az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése alkalmazható legyen, a közszolgáltatás nyújtására vonatkozó megbízási aktusnak meg kell jelölnie az ellentételezés kiszámításának, ellenőrzésének és felülvizsgálatának paramétereit, valamint az esetleges túlkompenzáció visszafizetésének szabályait és e túlkompenzáció elkerülésének eszközeit.

68 Harmadszor a felperes utal arra, hogy a 2009. évi műsorszolgáltatási közlemény 51. pontja a második Altmark-feltételhez hasonló követelményt tartalmaz. E pont ugyanis kimondja, hogy ahhoz, hogy az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésével összeegyeztethető legyen, a megbízásról szóló aktusnak meg kell

határoznia az ellentételezés nyújtásának feltételeit, valamint a közszolgáltatási feladat ellátásához feltétlenül szükséges mértéket meghaladó összegű ellentételezés nyújtásának elkerülésére irányuló rendelkezéseket.

69 Végül negyedszer a felperes szerint, noha a megtámadott határozatot a 2001. évi műsorszolgáltatási közlemény alapján fogadták el, nincs olyan meggyőző ok, amely megakadályozná a Bizottságot abban, hogy a jelen ügyben az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének olyan értelmezését alkalmazza, amelyet a 2005. és a 2011. évi ÁGÉSZ-közleményben, a 2005. és a 2011. évi ÁGÉSZ-határozatban, valamint a 2009. évi műsorszolgáltatási közleményben is követett.

70 Másrészt a negyedik Altmark-feltételnek a támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségének az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel való értékelésére gyakorolt hatását illetően a felperes először is kiemeli, hogy a közszolgáltatás tág meghatározása azzal a veszéllyel jár, hogy a közszolgáltatás ellentételezését valójában megmentési és működési támogatásként használják. E veszély elkerülése érdekében, továbbá egyrészről a közszolgáltatási feladatok meghatározása és az azok ellátására adott megbízás területén a tagállamokat megillető széles mérlegelési jogkör, másrészről pedig a piaci verseny védelme közötti megfelelő egyensúly biztosítása érdekében a Bizottság az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazásakor használhatja a negyedik Altmark-feltételből eredő hatékonysági követelményt. Ezt követően a felperes azt állítja, hogy a Törvényszék azon ítélkezési gyakorlata, amely szerint a hatékonysági kritérium a támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálatakor nem releváns, a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletet (EU:C:2003:415) megelőző ítélkezési gyakorlat alapján alakult ki, és mindenképpen bírálható. A felperes ezenkívül előadja, hogy maga a Bizottság is elismeri a hatékonyság kritériumának jelentőségét a 2011. évi ÁGÉSZ-közleményben, valamint a Parlamentnek, a Tanácsnak, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak, és a Régiók Bizottságának címzett, az általános gazdasági érdekű szolgáltatásokra vonatkozó uniós állami támogatási szabályok reformjáról szóló 2011. évi közleményben (COM(2011) 146 végleges). Végül a felperes úgy érvel, hogy a Bíróságnak az EUMSZ 49. cikkre és az EUMSZ 56. cikkre vonatkozó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az egyenlő bánásmód és az átláthatóság elvével ellentétes az, ha valamely hatóság közszolgáltatási koncessziót versenyeztetés nélkül ítél oda egy társaságnak.

71 A felperes a fentiekből azt a következtetést vonja le, hogy a második és a negyedik Altmark-feltétel az állami támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozó, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése által megkövetelt vizsgálat részét képezi. Ennélfogva e két feltételnek szükségképpen befolyásolnia kell azt, hogy a Bizottság az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel hogyan alkalmazza az összeegyeztethetőség kritériumát.

72 Végül a felperes úgy véli, hogy a megtámadott határozatot téves jogalkalmazással hozták, mivel a Bizottság nem vonta le az annak megállapításából eredő következtetéseket, hogy a közszolgáltatásért a TV2-nek fizetett ellentételezés nem teljesítette a második és a negyedik Altmark-feltételt.

73 Meg kell állapítani, hogy a felperes, noha több olyan indokra is hivatkozik, amelyek miatt a második és a negyedik Altmark-feltételnek szükségképpen befolyásolnia kell egy olyan intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségének az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel való értékelését, amelyet e két feltétel be nem tartása miatt állami támogatásnak minősítettek, nem fejti ki ezen állítólagos befolyás jellegét és terjedelmét.

74 A felperes által beadványaiban kifejtett megfontolások összességére tekintettel azonban meg kell állapítani, hogy a felperes az első jogalapjával lényegében azt állítja, hogy a megtámadott határozatot téves jogalkalmazással hozták, mivel a Bizottság az érintett intézkedéseket az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel a belső piaccal összeegyeztethetőnek tekintette, noha ezen intézkedések nem felelnek meg a második és a negyedik Altmark-feltételnek.

75 E jogalapnak nem lehet helyt adni.

76 E tekintetben először is az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy azon tény, hogy az érintett intézkedések nem felelnek meg a második és a negyedik Altmark-feltételnek, nem akadályozza meg azt, hogy az emiatt állami támogatásnak minősített intézkedéseket az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése értelmében a belső piaccal összeegyeztethetőnek lehessen tekinteni.

77 A fenti 62. pontban hivatkozott TF1 kontra Bizottság ítéletben (EU:T:2009:66, 130. és 140. pont) a Törvényszék különösen kimondta, hogy a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) minden kétséget kizáró szövegéből az következik, hogy az ezen ítéletben említett négy feltétel egyedüli és kizárólagos célja a kérdéses intézkedés állami támogatásnak való minősítése, még pontosabban egy előny fennállásának a meghatározása, és e feltételeket nem szabad összekeverni az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazási feltételeivel, amelyek célja az állami támogatást megvalósító intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségének a vizsgálata.

78 Ugyanebben a fenti 62. pontban hivatkozott TF1 kontra Bizottság ítéletben (EU:T:2009:66, 132–139. pont) a Törvényszék megállapította, hogy a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletből (EU:C:2003:415, 105. pont) kitűnik, hogy az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése továbbra is alkalmazandó olyan esetekben, amikor az ellentételezést állami támogatásnak kell minősíteni, mert az nem teljesíti az Altmark-feltételeket. A Törvényszék kiemelte továbbá, hogy a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletet (EU:C:2003:415) követő ítélkezési gyakorlat egyáltalán nem zárta ki az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének az olyan, közszolgáltatási kötelezettségekkel megbízott vállalkozásoknak nyújtott ellentételezésekre való alkalmazását, amelyeket azért minősítettek állami támogatásnak, mert nem feleltek meg az Altmark-feltételeknek.

79 A felperes óvakodik attól, hogy a fenti 62. pontban hivatkozott TF1 kontra Bizottság ítéletben (EU:T:2009:66) elfogadott álláspont felülvizsgálatát kérje a Törvényszéktől. Azt állítja viszont, hogy ebben az ítéletben a Törvényszék nem válaszolt arra a kérdésre, hogy a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) bármilyen módon érinti-e a közszolgáltatás ellentételezése esetén az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel elvégzendő vizsgálatot. Ezen ítélet ennélfogva nem zárja ki annak megállapítását, hogy a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítéletnek (EU:C:2003:415) szükségképpen befolyásolnia kell azt, hogy a Bizottság az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel hogyan alkalmazza az összeegyeztethetőségi kritériumot.

80 E tekintetben meg kell állapítani, hogy noha a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) négy különböző feltételt azonosít, e feltételek egymástól nem teljesen függetlenek. Ami az utolsó három feltételt illeti, azok között belső koherencia van, és ebben az értelemben bizonyos mértékben függenek egymástól.

81 Az ellentételezés kiszámításának alapjául szolgáló objektív és átlátható paraméterek meghatározása, amint ezt a második Altmark-feltétel megköveteli, ugyanis szükséges előfeltételét jelenti azon kérdés megválaszolásának, hogy ezen ellentételezés meghaladja-e, vagy sem, a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítése során felmerülő költségek egészének vagy egy részének fedezéséhez szükséges mértéket, amint ezt a harmadik Altmark-feltétel megköveteli. Azon kérdés megválaszolása érdekében, hogy az ellentételezés meghaladja-e a szükséges mértéket, először is meg kell határozni a szükséges mértéket. Márpedig a harmadik Altmark-feltétel tiszteletben tartásának ellenőrzésekor objektív és átlátható paramétereket kell alapul venni, amint ezt a második Altmark-feltétel megköveteli.

82 Ami a negyedik Altmark-feltételt illeti, e feltétel kiegészíti a második Altmark-feltételt. Nem elegendő, hogy a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével megbízott vállalkozásnak fizetendő ellentételezés kiszámításához meghatározott paraméterek objektívek és átláthatók legyenek, amint ezt a második Altmark-feltétel megköveteli. Azon esettől eltekintve, amikor a szóban forgó vállalkozást közbeszerzési eljárás keretében választják ki, amely lehetővé teszi, hogy azt a jelöltet válasszák, aki a közösségnek e szolgáltatásokat a legkevesebb költséggel tudja nyújtani, a negyedik Altmark-feltétel megköveteli, hogy e paramétereket egy átlagos, jól vezetett és a szükséges közszolgáltatási követelmények kielégítéséhez megfelelően felszerelt vállalkozás példájára támaszkodva alakítsák ki.

83 Nem szabad szem elől veszíteni azon vizsgálat célkitűzését sem, amelybe a négy Altmark-feltétel tiszteletben tartásának elemzése illeszkedik, amely célkitűzés annak elkerülésére irányul, hogy az ellentételezés olyan gazdasági előnnyel járjon, amely a kedvezményezett vállalkozást a versenytárs vállalkozásokhoz képest előnyben részesítheti (Altmark-ítélet, fenti 7. pont, EU:C:2003:415, 90. pont). Így, amint már kiemelésre került (a fenti 57. pont), annak meghatározásáról van szó, hogy az általános gazdasági érdekű szolgáltatást szokásos piaci feltételek mellett nyújtják-e, amely esetben az e szolgáltatást nyújtó vállalkozásnak fizetett pénzügyi ellentételezés nem minősül olyan előnynek, amelyet e vállalkozás ilyen feltételek mellett nem kapott volna meg, következésképpen állami támogatásnak sem minősül (a fenti 59. pont).

84 Az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazását illetően kétségtelenül igaz, hogy a fenti 62. pontban hivatkozott BUPA és társai kontra Bizottság ítéletében (EU:T:2008:29, 224. pont) a Törvényszék kiemelte, hogy a harmadik Altmark-feltétel nagyrészt megegyezik az ítélkezési gyakorlat által e rendelkezés alkalmazása keretében elfogadott arányossági kritériummal.

85 Pontosítani kell azonban, hogy noha mindkét esetben lényegében ugyanazon kritérium kerül alkalmazásra, alkalmazásának háttere és célja az egyes esetekben eltér.

86 Az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazása esetén már nem azt kell eldönteni, hogy valamely általános gazdasági érdekű szolgáltatást szokásos piaci feltételek mellett nyújtanak-e. E rendelkezés alkalmazása állami támogatás fennállását előfeltételezi, ami jellegénél fogva azt jelenti (lásd a fenti 83. pontot), hogy a szóban forgó szolgáltatást nem ilyen feltételek mellett nyújtják.

87 Amint a Törvényszék a fenti 62. pontban hivatkozott M6 kontra Bizottság ítéletének (EU:T:2010:272) 140. pontjában kiemelte, az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése a támogatás arányosságának értékelésével azt kívánja megelőzni, hogy az általános gazdasági érdekű szolgáltatással megbízott gazdasági szereplő a közszolgáltatás nettó költségeit meghaladó finanszírozásban részesüljön. Ebből következően az a kérdés, hogy a műsorszolgáltatással mint általános gazdasági érdekű szolgáltatással megbízott vállalkozás alacsonyabb költségek mellett is teljesíthetné-e közszolgáltatási kötelezettségeit, irreleváns az e szolgáltatás állami finanszírozása belső piaccal való összeegyeztethetőségének az állami támogatásokra vonatkozó uniós jogi szabályokra tekintettel való megítélése szempontjából.

88 Más szóval valamely általános gazdasági érdekű szolgáltatás költségei, amelyeket az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazásakor figyelembe kell venni, e szolgáltatás tényleges költségeit jelentik, ahogyan azok felmerülnek, és nem pedig amilyenek egy átlagos, jól vezetett és megfelelően felszerelt vállalkozás példájára támaszkodva kialakított, objektív és átlátható számítási kritériumok alapján lehettek volna, illetve amilyeneknek lenniük kellett volna.

89 Ebben az összefüggésben az általános gazdasági érdekű szolgáltatás tényleges költségeinek becslése során az arányosság kritériumát akkor kell figyelembe venni, ha nem állnak a Bizottság rendelkezésére olyan bizonyítékok, amelyek lehetővé tennék e költségek pontos kiszámítását, és a Bizottságnak becsléshez kell folyamodnia. Általánosabban az arányosság elvét alkalmazva kell megállapítani, hogy az általános gazdasági érdekű szolgáltatás költségeinek fedezésére szánt támogatás nem egyeztethető össze a belső piaccal, mivel annak összege meghaladja e szolgáltatás tényleges költségeit.

90 Ezért a második és a negyedik Altmark-feltétel esetleges tiszteletben nem tartása, noha releváns azon kérdés vizsgálatakor, hogy e szolgáltatást szokásos piaci feltételek mellett nyújtják-e, nem releváns a támogatás arányosságának az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének alkalmazása keretében való értékelésekor. A felperes álláspontja ugyanis végeredményben annak megköveteléséhez vezet, hogy az általános gazdasági érdekű szolgáltatásokat mindig szokásos piaci feltételek mellett nyújtsák. Márpedig egy ilyen követelmény elfogadása azzal a veszéllyel járna, hogy a versenyszabályok alkalmazása jogilag vagy ténylegesen megakadályozza az általános gazdasági érdekű szolgáltatás nyújtásával megbízott vállalkozások sajátos feladatának ellátását, amit az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése éppen meg kíván előzni (lásd ebben az értelemben: M6 kontra Bizottság ítélet, fenti 62. pont, EU:T:2010:272, 136. pont).

91 Egyébként az ilyen álláspont logikusan zsákutcába vezet, mivel azzal jár, hogy ahhoz, hogy valamely támogatást az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése értelmében a belső piaccal összeegyeztethetőnek lehessen tekinteni, valamennyi Altmark-feltételt tiszteletben kellene tartani, amely esetben a szóban forgó intézkedés még támogatásnak sem minősülne (TF1 kontra Bizottság ítélet, fenti 62. pont, EU:T:2013:535, 144. pont).

92 Végül a fenti 76–91. pontban kifejtett megfontolások fényében a felperesnek a 2005. és a 2011. évi ÁGÉSZ-közlemény, valamint a 2005. és a 2011. évi ÁGÉSZ-határozat szövegére alapított érveit mint irrelevánsakat el kell utasítani. Amint ugyanis a 2005. és a 2011. évi ÁGÉSZ-határozat preambulumbekezdéseiből és 1. cikkéből, valamint a 2005. évi ÁGÉSZ-közlemény 2. pontjának utolsó mondatából és a 2011. évi ÁGÉSZ-közlemény 7. pontjából kitűnik, e szövegek mindegyike az olyan ellentételezések belső piaccal való összeegyeztethetőségének értékelésére vonatkozik, amelyeket – mivel nem teljesítették az Altmark-feltételeket – állami támogatásnak kell minősíteni. Ennélfogva azt, hogy e szövegek olyan fogalmakat említenek, amelyek közel állónak tűnhetnek a második és a negyedik Altmark-feltétel megfogalmazásában használt fogalmakhoz, nem lehet úgy értelmezni, hogy az arra utal, hogy a Bizottság, amikor olyan ellentételezések belső piaccal való összeegyeztethetőségét vizsgálja, amelyeket az Altmark-feltételek teljesítése hiányában állami támogatásnak minősítettek, köteles lenne figyelembe venni e két feltétel tiszteletben nem tartását.

93 Egyébként a Bizottsághoz hasonlóan rá kell mutatni arra, hogy mindenesetre e szövegek egyike sem alkalmazandó a TV2-nek nyújtott ellentételezésekre. Egyrészt ugyanis, ami a 2005. és a 2011. évi ÁGÉSZ-közleményt illeti, ezek – az előbbi a 3. pontjában, az utóbbi pedig a 8. pontjában – kifejezetten kizárják hatályuk alól a közszolgálati műsorszolgáltatás ágazatát. Másrészt, ami a 2005. és a 2011. évi ÁGÉSZ-határozatot illeti, a TV2-nek nyújtott támogatások összege meghaladja azokat a küszöböket, amelyek alatt e határozatokat alkalmazni kell.

94 Ugyanígy a 2009. évi műsorszolgáltatási közlemény sem alkalmazandó a jelen ügyben (lásd a fenti 39. pontot).

95 Az érintett intézkedések belső piaccal való összeegyeztethetőségének az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel való értékelésére alkalmazandó szöveg a jelen ügyben a 2001. évi műsorszolgáltatási közlemény. Márpedig e szöveg semmi olyan összeegyeztethetőségi követelményt nem tartalmaz, amely a második és a negyedik Altmark-feltételhez hasonló lenne. E tekintetben a Bizottsághoz, a Dán Királysághoz és a TV2 A/S-hez hasonlóan ki kell emelni, hogy a felperes nem vitatta a 2001. évi közleménynek a felsőbb szintű jogszabályokra tekintettel való érvényességét.

96 Végül emlékeztetni kell arra, hogy a felperes állításával ellentétben a Bizottságnak nem csak hogy nem kellett merítenie a felperes által a keresetlevélben hivatkozott, 2005-öt követően elfogadott közlemények és határozatok rendelkezéseiből, hanem még csak nem is tehette volna ezt.

97 Amikor ugyanis a Bizottság széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, mint például az állami támogatások belső piaccal való összeegyeztethetőségének értékelése esetén, iránymutatásokat hozhat azzal kapcsolatban, hogy az érintett rendelkezést milyen módon fogja alkalmazni valamely ágazatra vagy sajátos támogatási típusra.

98 Ki kell azonban emelni, hogy magatartási szabályok elfogadásával és közzétételével, ami által a Bizottság kijelenti, hogy ezentúl alkalmazni fogja e szabályokat az általuk érintett esetekre, a Bizottság korlátozza magát az említett mérlegelési jogkör gyakorlásában, és nem térhet el e szabályoktól anélkül, hogy ne tenné ki magát annak, hogy egyes esetekben az általános jogelvek – mint az egyenlő bánásmód és a bizalomvédelem elve – megsértése címén felelősségre vonható legyen (2008. szeptember 11-i Németország és társai kontra Kronofrance ítélet, C-75/05 P és C-80/05 P, EBHT, EU:C:2008:482, 60. pont).

99 Végül azon érvet illetően, miszerint az EUMSZ 49. cikkel és az EUMSZ 56. cikkel, valamint az egyenlő bánásmód és az átláthatóság elvével ellentétes az, ha valamely hatóság közszolgáltatási koncessziót versenyeztetés nélkül ítél oda egy társaságnak, emlékeztetni kell arra, hogy maga a fenti 7. pontban hivatkozott Altmark-ítélet (EU:C:2003:415) sem zárja ki azt, hogy versenyeztetés nélkül bízhassanak meg közszolgáltatási feladattal egy vállalkozást. Ezen ítélet ugyanis az ellentételezés mértékének ellenőrzésére szolgáló módszert arra az esetre határozza meg, ha a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével megbízott vállalkozás kiválasztása az adott esetben nem közbeszerzési eljárás keretében történt. Mindenesetre az ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése az alkalmazásának feltételei között nem tartalmaz olyan követelményt, mely szerint a tagállamnak az általános gazdasági érdekű szolgáltatások odaítélése érdekében versenyeztetési eljárást kell lefolytatnia (lásd ebben az értelemben: SIC kontra Bizottság ítélet, fenti 61. pont, EU:T:2008:228, 145. és 146. pont).

100 A fentiekből következik, hogy a Bizottság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott határozatban megállapította, hogy az érintett intézkedések az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel a belső piaccal összeegyeztethetők, annak ellenére, hogy megállapította, hogy ezen intézkedések a második és a negyedik Altmark-feltételnek nem felelnek meg.

101 Az első jogalapot tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az EUMSZ 296. cikk értelmében vett indokolási kötelezettség megsértésére alapított, második jogalapról

102 Második jogalapjával a felperes azt állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatot az indokolási kötelezettség megsértésével hozta, mivel nem jelölte meg azokat az okokat, amelyek igazolják a TV2-nek nyújtott támogatásnak az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésére tekintettel való jóváhagyását, annak ellenére, hogy az érintett intézkedések nem teljesítették a második és a negyedik Altmark-feltételt. A megtámadott határozat (159) és azt követő preambulumbekezdéseiből kitűnik, hogy a Bizottság a jelen ügyben csak a 2001. évi műsorszolgáltatási közleményen alapuló, három lépésből álló „standard” összeegyeztethetőségi vizsgálatot végezte el. Nem vizsgálta meg viszont azt, hogy a második és a negyedik Altmark-feltételtől való eltérés összeegyeztethető-e az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésével, és különösen pedig azt, hogy e feltételek alkalmazása szükségképpen akadályozná-e a közszolgáltatás ellátását.

103 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy az, hogy a határozat hallgat azzal kapcsolatban, hogy a második és a negyedik Altmark-feltétel milyen szerepet játszik az érintett intézkedések belső piaccal való összeegyeztethetőségének értékelése során, nem a Bizottság által elkövetett érvelési hibára, illetve nem arra vezethető vissza, hogy a megtámadott határozatot az indokolási kötelezettség megsértése jellemzi, hanem arra, hogy e határozat a felperes által javasolttól eltérő elemzési keretet alkalmaz.

104 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (157)–(270) preambulumbekezdésében a Bizottság részletes indokolást adott annak igazolása érdekében, hogy a 2001. évi műsorszolgáltatási közlemény fényében az érintett intézkedések a belső piaccal összeegyeztethetők, és a felperes ezen indokolásra tekintettel semmilyen kifogást nem fogalmaz meg.

105 E körülmények között nem állapítható meg, hogy a megtámadott határozatot az indokolási kötelezettség megsértésével hozták meg.

106 Ennélfogva a második jogalapot el kell utasítani.

A TV2 regionális csatornáinak finanszírozásához nyújtott pénzeszközök állami támogatásnak való minősítéséről

107 Válaszában a felperes olyan érveket ad elő, amelyekkel a Bizottság által a T-674/11. sz., TV2/Danmark kontra Bizottság ügyben benyújtott ellenkérelemben tett nyilatkozatokra válaszol, amely ügybe a felperes a Bizottság kérelmeinek támogatása végett avatkozik be.

108 A Bizottságnak a fenti 107. pontban említett nyilatkozatai a TV2 A/S által a T-674/11. sz., TV2/Danmark kontra Bizottság ügyben benyújtott kereset harmadik jogalapjára válaszolnak. E jogalap keretében a TV2 A/S úgy érvelt, hogy a megtámadott határozat (194) preambulumbekezdéséből az tűnik ki, hogy a Bizottság szerint az előfizetési díjakból származó bevételek, amelyeket a TV2 1997 és 2002 között a TV2 Alaptól kapott, és amelyeket ezt követően a regionális állomásainak továbbutalt, a TV2 számára nyújtott állami támogatásnak minősülnek. A TV2 A/S azt állította, hogy ellentétben azzal, ami az említett preambulumbekezdésből kitűnik, a TV2 nem kedvezményezettje az előfizetési díjakból származó azon bevételeknek, amelyeket a regionális állomásainak továbbutalt. A TV2 ugyanis „fizetési csatornaként" járt el, amikor a TV2 Alap pénzösszegeit a regionális állomásoknak átutalta.

109 Az említett ügyben benyújtott ellenkérelmében a Bizottság azt állította, hogy a TV2 A/S tévesen értelmezte a megtámadott határozat (194) preambulumbekezdését. A Bizottság e tekintetben azt állította, hogy a TV2 nem kedvezményezettje a regionális állomásainak átutalt pénzeszközöknek, és így elfogadta a TV2 A/S által a fenti hivatkozott ügyben felhozott jogalapot. A Bizottság szerint így e kérdésben lezárult a jogvita.

110 A Viasat a T-674/11. sz., TV2/Danmark kontra Bizottság ügyben benyújtott beavatkozási beadványában elhatárolódott a Bizottság észrevételeitől. Rámutatott azonban arra, hogy a Bizottság kérelmeit támogató beavatkozóként nem vitathatja a Bizottság álláspontját. Nem kérheti azt sem, hogy a Törvényszék a TV2 által a regionális állomásainak átutalt pénzeszközök minősítését illetően vizsgálja meg a megtámadott határozat jogszerűségét, mivel a Bizottság nyilatkozatait követően a TV2 A/S azt kérte, hogy a Törvényszék mint tárgytalant utasítsa el a harmadik jogalapját. A felperes ezért döntött úgy, hogy a jelen ügy keretében adja elő érveit.

111 Érdemben a felperes azt állítja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott határozat (194) preambulumbekezdésében megállapította, hogy a TV2 által a regionális állomásainak juttatott pénzeszközök nem minősülnek állami támogatásnak. Azt állítja, hogy a TV2 nem egyszerű közvetítő volt, amelyen keresztül állami forrásokat irányítottak a regionális csatornákhoz, hanem e források tényleges kedvezményezettje volt.

112 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-a c) pontjának és 48. cikke 2. §-ának összefüggő rendelkezései értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését, valamint hogy az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.

113 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik továbbá, hogy nem tekinthető az eljárás során felmerült jogi vagy ténybeli helyzetből származó jogalapnak az olyan állítólagos jogellenességre alapított jogalap, amelyről már a keresetindításkor tudni lehetett, és amelyre már akkor hivatkozni lehetett (lásd ebben az értelemben: 1982. szeptember 30-i Amylum kontra Tanács ítélet, 108/81, EBHT, EU:C:1982:322, 25. pont; 2010. március 2-i Evropaïki Dynamiki kontra EMSA ítélet, T-70/05, EBHT, EU:T:2010:55, 120. pont).

114 A jelen ügyben először is meg kell állapítani, hogy a felperes a keresetlevélben nem adott elő olyan jogalapot, amely a TV2-nek juttatott és ez utóbbi által e regionális állomásoknak továbbutalt pénzeszközök állami támogatásnak való minősítésére, illetve az ilyen minősítés hiányára vonatkozott

volna. Ennélfogva a jelen jogalap nem tekinthető a keresetlevélben felhozott valamely jogalap kiterjesztésének, hanem az eljárás során felhozott új jogalapnak minősül. Elfogadhatósága ennélfogva az eljárás során esetlegesen felmerült jogi vagy ténybeli helyzet fennállásától függ.

115 A felperes lényegében azzal érvel, hogy a T-674/11. sz., TV2/Danmark kontra Bizottság ügyben a Bizottság ellenkérelmében foglalt, a kérdéses támogatásra vonatkozó nyilatkozatok azok, amelyek az eljárás során felmerült helyzetnek minősülnek.

116 Márpedig e nyilatkozatokban a Bizottság csupán a megtámadott határozat (194) preambulumbekezdésének értelmezésével kapcsolatos saját álláspontjának ismertetésére szorítkozott. E preambulumbekezdés, valamint a megtámadott határozat egésze ismert volt a keresetindításkor a felperes előtt, és nyilvánvalóan nem minősül az eljárás során felmerült helyzetnek. Ennélfogva a jelen jogalapot, amelyet az eljárás során hozták fel anélkül, hogy teljesülnének az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 48. cikkének 2. §-ában előírt, az ilyen felhozatalt igazolható feltételek, mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

117 Mivel a kereset valamennyi jogalapja elutasításra került, meg kell állapítani, hogy a jelen keresetet, amennyiben az megőrizte tárgyát (lásd a fenti 45. pontot), el kell utasítani.

A költségekről

118 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes a kérelmeinek lényegét illetően pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

119 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. Ennélfogva a Dán Királyság maga viseli saját költségeit.

120 Mivel a TV2 A/S alakszerűen nem kérte, hogy a felperest kötelezzék a beavatkozás költségeinek viselésére, a TV2 A/S viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetről nem szükséges határozni annyiban, amennyiben az a Dánia által a TV2/Danmark javára végrehajtott intézkedésekről (C 2/03) szóló, 2011. április 20-i 2011/839/EU bizottsági határozat annyiban történő megsemmisítésére irányul, amennyiben a Bizottság megállapította, hogy az 1995–1996-os évek reklámbevételei, amelyeket a TV2 Alap közvetítésével a TV2/Danmark A/S-nek utaltak át, állami támogatásnak minősülnek.

2) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Viasat Broadcasting UK Ltd viseli saját költségeit, valamint az Európai Bizottság költségeit.

4) A Dán Királyság viseli saját költségeit.

5) A TV2/Danmark viseli saját költségeit.

Gratsias Forwood Wetter

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. szeptember 24-i nyilvános ülésen.

Aláírások